

fandt paa Budgettet for det foregaaende Aar, men derimod paa Finantslovsforslaget for det foreliggende Aar. Disse Tilfælde ere imidlertid, som jeg for bemærkede, overordentlig sjældne; der findes, som sagt, ikke et eneste Exempel, saavidt mig bekendt, i Finantsregnskabet for 1881—82. Jeg tror derfor, at jeg med fuld Foie kan sige, at den sidste Del af Forfstrifterne i den midlertidige Finantslov vilde blive temmelig lidet betydende, den vilde ikke have den almindelige Anvendelse, som den åabenbart skal have, men Sætningen er ogsaa nærmere besjet afdeles urigtig. Jeg behøver ikke at henvise til det Besynderlige, der vilde fremkomme, om Lovgiveren, naar det var Meningen, at de Summer, der fandtes paa Finantsloven for det foregaaende Aar, i Almindelighed skulde have langt større Betydning end de Summer, der fandtes paa Finantslovsforslaget for det foreliggende Aar, saa ikke udtrykkelig havde sagt det. Efter selve Lovordet har Theorien ikke nogenjombest Hjemmel. Loven falder, som sagt, i 2 Dele, for det Første den almindelige Del, der siger, hvilken Art af Udgifter der kan anvendes, nemlig de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler. De løbende Udgifter ere Udgifter af en vis Art, de Udgifter, som efter de hidtil gjældende Regler, maa anses for at være løbende Udgifter. I selve Ordet „Regler“, almindelig Norm, ligger ogsaa åabenbart en Antydning af, at der er Tale om Tilfælde af en vis almindelig Art og ikke om en Hensigt til de specielle Summer, som findes paa en enkelt Finantslov. Derpaa følger den anden Del, der bestemmer, hvor Meget der er bevilget paa hver Post, nemlig de Beløb, de Summer, der findes opførte paa Finantslovsforslaget. Ethvert ordinært Finantslovsforslag indeholder en Mængde forskellige Poster, dels løbende Udgifter, dels andre, og hver Finantslov bestemmer, hvor Meget der kan anvendes paa hver Konto, dels til løbende, dels til andre Udgifter i det paagjældende Aar. For næste Aar kommer der en ny Finantslov, som sætter andre Summer, og disse blive bestemmende for dette Aar; saaledes er enhver Finantslov bestemmende, retsiftende med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor store Summer der kan anvendes paa de Konti, der findes paa den, altsaa ogsaa til de løbende Udgifter. Videre rets-

siftende er den ikke. Den midlertidige Finantslov bestemmer først Arten af de Udgifter, der kunne afholdes, og indeholder dernæst en begrænsende Forstrift om, hvor Meget, der maa udgives, idet den forsaavidt henviser til Finantslovsforslaget for det paagjældende Aar, som altsaa indeholdt Normen for, hvor Meget der kan udgives. — Dette er ogsaa Meget, som stemmer fuldstændig med de løbende Udgifters Karakter. Fordi Udgifter ere løbende, er det ikke nødvendigt, at de skulle være det ene Aar som det andet. Tværtimod gjælder det i Stats-husholdningen som i det private Hus, at naar Befolkningens Tal tager til, eller Forholdene stille sig gunstige, stige ogsaa de løbende Udgifter. Selve Finantsloven indeholder netop flere Exempler paa løbende Udgifter, som efter deres Natur og Væsen ere stigende fra Aar til andet. Jeg skal tillade mig at henvise til et Par saadanne, nemlig de, der findes opførte i Udvalgsbetænkningen under B. 3 og B. 7, S. 19—20 og 21. S. 19—20 under Nr. 3 tales om Postvæsenets Forretningsmateriel m. m., en Gjenstand, som efter sin Natur fordrer Udgifter, der ere stigende fra det ene Aar til det andet. Af Betænkningen vil man se, at denne Konto i flere Aar har kunnet blive staaende ved 19,000 Kr. Paa Finantslovsforslaget 1881—82 forlangte Ministeriet 22,000 Kr., det vil sige 3,000 Kr. mere. Rigsdagen gif ind derpaa. I det følgende Finantsaar blev der forlangt og bevilget 22,000 Kr., og paa Finantsloven for 1883—84 blev der forlangt og bevilget 24,000 Kr. Her have vi netop Exempel paa en løbende Udgift, der efter sin Natur og Væsen er stigende fra det ene Aar til det andet. Et lignende Exempel vil man finde Side 21 under Nr. 7, hvor der tales om Udgifterne til Medhjælp ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten. I 1878—79 var Udgiften 55,200; saa stiger den fra Aar til Aar og udgjør i 1880—81 58,800; for næste Aar forlangte Regjeringen, og begge Thing gif ind paa 59,000, for 1882—83 blev der forlangt og bevilget 62,800 Kr. Jeg anfører disse Exempler for at henvise til, at der ikke i den løbende Udgifts Natur og Væsen ligger, at den det ene Aar skal være som det andet. Tværtimod, de løbende Udgifter ville, som sagt, meget ofte være stigende. Af alle de foranførte Grunde kan